

Китоби Юил ва Калисои адвентистони рӯзи хафтуми Лоодикия — Рақами нужда

Jeff Pippenger

2025-12-25

Рақами нужда

Шери қабилаи Яхудо номест барои Исо, ки кори Масехро дар муҳр намудан ва сипас бозкушоии Каломи нубуввати Худ таъкид мекунад. Дар боби панҷуми Ваҳй, Шери қабилаи Яхудо, ки ҳамчунин Решаи Довуд аст, ғолиб омад, то китобро бикшояд. «Реша»-и Довуд Ӯисой буд, ва решаи Ӯисой Форас буд, ва решаи ӯ Яхудо буд, ва решаи ӯ Яъқуб буд, ва решаи ӯ Исҳоқ буд, ва решаи ӯ Иброҳим буд. Решаи Довуд ё Ӯисой, вақте ки дар иртибот бо Шери қабилаи Яхудо зикр мешавад, бар усулҳои оғоз ва анҷом, яъне Алфа ва Омега, таъкид менамояд. Ҳангоме ки Ваҳйи Исои Масех дар боби якуми Ваҳй бозкушой мешавад, сифати аслии хислати Ӯ ин аст, ки Ӯ Алфа ва Омега мебошад. Он чи Ӯ ҳаст, ҳамон усулест, ки барои боз кардани нубувватҳое ба кор бурда мешавад, ки Шери қабилаи Яхудо онҳоро муҳр кардааст, вақте ки Ӯ муайян мекунад, ки вақти он расидааст.

Кушода шудани Каломи нубуввати Худо чузъе аз кори начоти Худост, зеро Ӯ кудрати Каломи Худо ба кор мебарад, то мувофиқи иродаи Худ бедориҳои рӯҳониро ба вучуд оварад. Хоҳар Уайт меғӯяд, ки вақте китобҳои Дониёл ва Ваҳй беҳтар дарк карда шаванд, дар миёни мо бедории бузурге дида хоҳад шуд. Маҳз нури Каломи нубуввати Худост, ки мувофиқи иродаи Ӯ бедорӣ ва ислохотро ба вучуд меоварад.

Хоҳар Уайт, ба рӯзҳои охир назар афканда, ба як ислохоти бузурге ишора мекунад, ки дар миёни қавми Худо дар айёми охир ба амал меояд. Бедориҳо ва ислохотҳои таърихи муқаддас ҳамагӣ аз Каломи Худо ба вучуд омада буданд, ва ҳар яке аз он давраҳои муқаддас ба он бедорӣ ва ислохоти бузурги охирин ишора мекард, ки андак пеш аз қонуни якшанбе оғоз меёбад. Он бедориҳо бар асари кушода шудани Каломи Худо ба вучуд меоянд. Ҳафт раъд мӯҳр зада шуда буданд, ҳамон тавре ки китоби Дониёл дар боби дувоздаҳум мӯҳр зада шуда буд.

Вақте ки мо хусусиятҳои нубуввати давраи парокандагиро, ки бо рамзи 1260 алоқаманд аст, татбиқ менамоем, мебинем, ки дар Ваҳйи боби ёздаҳум, Мусо ва Илёс сею ним рӯз дар кӯча хобида, мурдаанд. То ояти ҳаждаҳум вақти ғзаби Худо фаро расидааст. Мусо ва Илёс қавми Худоро дар айёми пеш аз ба поён расидани муҳлати имтиҳони инсон ифода мекунанд. Онҳо ба муддати 1260 рӯзи рамзӣ дар кӯчаҳои Садӯм ва Миср, он чое ки Исо маслӯб карда шуд, пароканда мегарданд.

Мӯсо ва Илёс қувват ёфтанд, то шаҳодати худро аз ояти сеюм то ояти ҳафтум, ки дар он чор дар кӯча кушта мешаванд, баён намоянд. Юҳанно дар ояти дуюм чен кардани маъбадро ба анҷом расонд; сипас Мӯсо ва Илёс қувват ёфтанд, то шаҳодати худро, дар либоси палос пӯшида, баён намоянд. Паёми Илёс ва Мӯсо дар соли 1844 ба адвентизми миллери

филадельфиявӣ дода шуд, ва то соли 1863 овозҳои онҳо зери расму русум ва анъанаҳои, ки аз насл ба насл интиқол меёбанд, дафн гардиданд. Онҳо барои сеюним сол қувват ёфтанд, то шаҳодати худро, дар «палос» пӯшида, баён намоянд, ки рамзи торикии рӯ ба афзоиш аз соли 1863 ба баъд мебошад.

Ҳангоме ки мо таърифи Хоҳар Уайтро, ки ҳафт раъдро ҳамчун намояндагии воқеаҳои фариштаи якум ва дуум муаррифӣ мекунад, ба таври «сатр бар сатр» татбиқ менамоем, мо таърихеро месозем, ки бо фариштае оғоз меёбад, ки бо паёме нузул мекунад; аммо, ба таври «сатр бар сатр», он фаришта ҳам фариштаи якум аст ва ҳам фариштаи дуум. Яке пои худро бар хушкӣ ва як пои худро бар баҳр дар 11 августи соли 1840 гузошт, ва дигаре дар вақти ноумедии 19 апрели соли 1844 расид.

Нишонаи навбатӣ дар ҳар як таърихи мувозӣ дасти Худост, ки бо лавҳаҳои Ҳабакқук иртибот дорад. Бо фариштаи аввал, чадвали соли 1843 таҳия гардид, аммо дар баъзе аз рақамҳо иштибоҳе вучуд дошт. Бо фариштаи дуум, дасти Худо нишонаи роҳии лавҳаҳои Ҳабакқук аст; он замоне таҷассум ёфт, ки Ў дасти Худро аз он иштибоҳ бардошт. Вақте ки Ў дасти Худро бардошт, паём тадричан рушд кард, то ба авҷи худ дар ҷамъомади урдугӯҳии Эксетер расид, андаке пеш аз ноумедии 22 октябри соли 1844.

Ду хатти мазкур паёмеро дар миқёси ҷаҳон муайян мекунанд, зеро фариштае ки меояд, як пояшро бар хушкӣ ва як пояшро бар баҳр мениҳад, ва илҳом ба мо хабар медиҳад, ки ин намояндаи паёме ҷаҳонӣ аст. Он фаришта ҳамчунин оғози вақти таъхирро дар масали даҳ бокира муайян мекунад. Дар ин нахустин аломати роҳ мо ҳамчунин дасти Худоро мебинем, ки дурӯғеро ба вучуд меоварад. 19 апрели соли 1844, аз лиҳози набавӣ чунин менамуд, ки гӯё рӯё дурӯғ гуфта бошад, аммо онҳое ки сабр доштанд, интизор шуданд, ва ҳарчанд рӯё таъхир кард, дурӯғ нагуфт. Аммо вақте хатте ки мо месозем оғоз меёбад, дурӯғи ноумедии аввал ҳамчун сифати аломати роҳии аввал қайд карда мешавад.

Пас аломати дасти Худо ва чадвалҳои Ҳабакқук нишон медиҳад, ки Худо иштибоҳеро мепӯшонад ва сипас дасти Худро аз он иштибоҳ мебардорад. Дар таърихи миллерӣ, он иштибоҳ аз ҷониби Худо дар моҳи майи соли 1842, ҳангоме ки чадвал чоп шуд, иҷозат дода шуд, ва он иштибоҳ баъдан ҳангоми ба поён расидани соли 1843 зохир гардид; аммо баъд аз чанде буд, ки Худованд дасти Худро аз он иштибоҳ дар рақамҳо бардошт. Он иштибоҳ аз моҳи майи соли 1842 то муддате баъд аз ноумедии аввал боқӣ монд. Барои фариштаи аввал, дасти Худо ва чадвалҳои Ҳабакқук дар моҳи майи соли 1842 аломатгузорӣ шудааст, аммо бардоштани дасти Ў дар таърихи фариштаи дуум андаке баъд аз ноумедии аввал рух дод.

Ин роҳи аломати «даст»-ро ҳамчун як давраи нубувватӣ муайян мекунад. Даврае, ки бо пӯшонидани иштибоҳ ба василаи дасти Ў оғоз меёбад, ва сипас бо бардошта шудани дасти Ў аз он иштибоҳ анҷом меёбад. Ин давраи пӯшонидан ва ошкор кардани дасти Ў намунае аз кори Шери қаблаи Яҳудо аст, вақте ки Ў нури нубувватиро муҳр мекунад ва сипас муҳри онро мекушояд. Ў ҳақиқатро пӯшонд, ва баъдан ҳамон ҳақиқатро ошкор сохт — дар нури дигаре, ки ба нури аслий муҳолифат намекард. Ў ин корро кард, то эҳё ва ислоҳоти Нидои Нимашаби Миллеритиро ба вучуд оварад.

Замони таъхир, ки бо омадани фаришта оғоз ёфт, вақте ба поён расид, ки дасти Ў бардошта шуд; ба ин васила нури нубувватӣ кушода гардид, ки «ҳаракати моҳи ҳафтум»-ро оғоз бахшид ва ба паёми Нидои Нимашаб дар маҷлиси урдугоҳии Эксетер расонд, ки дар он ҷо ин паём ба мавҷи азиме табдил ёфт, то ба дари баста дар ноумедии бузург. Зухури қудрати Худо тавассути кушода шудани Каломи Ў бедории рӯ ба афзоиш ва ислоҳоти рӯзафзунро ба вучуд овард.

Дар соли 1863 ба ҷунбиши миллериити Лаодикия манъ карда шуд, ки аз Урдун убур намояд, ва онҳо ба биёбон воғузор карда шуданд, зеро Ильёс ва Мусоро сангсор карданд. Паёми Уилям Миллер паёми Ильёс буд, ва паёми асосгузорои Миллер «ҳафт вақт»-и Мусо буд. Рад кардани «ҳафт вақт» ба маънои куштани Мусо буд, ва рад кардани ҳақиқати асосие, ки Миллер баён намуда буд, ба маънои куштани Ильёс буд. Дар соли 1863 расул ва паём дар кӯча кушта шуданд, ва аз ҳамон лаҳза ба баъд ягона роҳи ёфтани онҳо ин буд, ки қабрҳои онҳоро дар роҳҳои қадимаи Ирмиё ҷустуҷӯ кунанд. Онҳо дар кӯча мурда буданд — яъне то он даме ки эҳё карда шаванд. Онҳо ҳангоме эҳё карда мешаванд, ки «рӯйдодҳои ояндаи ҳафт раъд», ки «ба тартиби худ ошкор хоҳанд шуд», такрор гарданд — дар таърихи яқсаду чилу чор ҳазор.

Ҳангоме ки таърихи фариштаи аввал бар болои таърихи фариштаи дуюм гузошта мешавад, сохтори нубувватӣ нуқтаи истиноде ба вучуд меоварад, то дасти Масеҳ пайравӣ карда шавад, ки он нур бар роҳи Нидои Нисфишаб аст. Нури аслии Нидои Нисфишаб роҳро мунаввар месозад, ва ин нури «бозуи ростии пурҷалоли Ў» аст, ки роҳро ба боло дар он роҳнамоӣ мекунад.

«Ба назарам ҷунин менамуд, ки маро нур ихота кардааст ва ман аз замин ҳар ҷи бештар баландтару баландтар мешавам. Ман баргаштам, то қавми адвентро дар ҷаҳон бичӯям, вале онҳоро наёфтам, вақте ки овозе ба ман гуфт: “Боз нигоҳ кун, ва андаке болотар нигоҳ кун”. Бо шунидани ин, ҷашмонамро боло бардоштам ва роҳи росту тангери дидам, ки хеле баланд бар болои ҷаҳон бардошта шуда буд. Бар ин роҳ қавми адвент ба сӯи шаҳр сафар мекарданд, ки дар канори дури ин роҳ қарор дошт. Дар пушти сарҳои онҳо, дар оғози роҳ, нури дурахшоне гузошта шуда буд, ки фаришта ба ман гуфт он «нидо дар нисфи шаб» аст. Ин нур дар тамоми роҳ метофт ва барои пойҳои онҳо равшанӣ медод, то ки онҳо пешпо нахӯранд.

«Агар онҳо ҷашмонашонро бар Исо, ки андаке пеши рӯяшон буд ва онҳоро сӯи шаҳр роҳбарӣ мекард, устувор нигоҳ медоштанд, онҳо дар амон буданд. Аммо дере нагузашта баъзеҳо хаста шуданд ва гуфтанд, ки шаҳр бисёр дур аст ва онҳо умед доштанд, ки пештар ба он дохил мешуданд. Он гоҳ Исо онҳоро бо боло бардоштани дасти ҷалолмандии ростии Худ рӯҳбаланд мекард, ва аз дасти Ў нуре мебаромад, ки бар гурӯҳи адвентӣ мавҷ мезад, ва онҳо нидо мекарданд: “Аллилуё!” Дигарон бепарвоёна нуреро, ки пушти сарашон буд, инкор карданд ва гуфтанд, ки онҳоро то ин ҳадд Худо роҳнамоӣ накардааст. Нуре, ки пушти сарашон буд, хомӯш шуд ва пойҳои онҳо дар торикии комил монданд, ва онҳо пешпо хӯрданд ва нишонаро ва Исоро аз назар гум карданд, ва аз роҳ ба поён, ба ҷаҳони тираи шарии зерин он, афтоданд». Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Ҳангоме ки Масеҳ бозуи пурчалони Худро боло мебардорад, Ё «дасти» Худро ҳамчун рамзи кори роҳбарӣ намудани қавми Худ истифода мебарад. Вақте ки мо омадани фариштаи дуюмро бо фариштаи аввал, ки 11 августи соли 1840 нозил шуд, якҷо мекунем, мебинем, ки ҳар ду фаришта дар дасти худ паёме доштанд.

Ба ман нишон дода шуд, ки тамоми осмон ба коре, ки бар замин ҷараён дошт, чӣ гуна таваҷҷуҳ зоҳир мекард. Исо фариштаи қудратманде ро фиристод, то фуруд ояд ва сокинони заминро огоҳ намояд, ки худро барои зухури дуюми Ё омода созанд. Ҳангоме ки он фаришта ҳузури Исоро дар осмон тарк мекард, нуре бисёр дурахшон ва пурчалол пеши ӯ мерафт. Ба ман гуфта шуд, ки рисолати ӯ ин буд, ки заминро бо ҷалоли худ равшан созад ва инсонро аз ғазаби ояндаи Худо огоҳ намояд. ...

«Фариштаи пурқуввати дигаре таъйин шуд, то ба замин нозил гардад. Исо дар дасти ӯ навиштае гузошт, ва чун ӯ ба замин омад, нидо кард: “Бобил сукут кард, сукут кард.” Сипас дидам, ки он ноумедшудагон боз ҷашмони худро сӯи осмон бардоштанд ва бо имон ва умед зоҳир шудани Худованди худро интизор буданд. Аммо бисёре гӯё дар ҳолати қарахтӣ боқӣ монда буданд, мисли он ки дар ҳоб бошанд; вале ман метавонистам дар чехраҳояшон нишонаи андӯҳи амиқро бубинам. Он ноумедшудагон аз Навиштаҳо диданд, ки онҳо дар замони таъхир қарор доранд, ва бояд бо сабр мунтазири иҷро шудани рӯё бошанд. Ҳамон далелҳое, ки онҳоро водор карда буд дар соли 1843 мунтазири Худованди худ бошанд, онҳоро ба ин низ бурд, ки Ёро дар соли 1844 интизор шаванд. Аммо ман дидам, ки аксарият он қувваеро надоштанд, ки имони онҳоро дар соли 1843 нишон мекард. Ноумедии онҳо имонашонро суғуст карда буд». Early Writings, 246, 247.

Ҳар ду фаришта яке аз се фариштаанд, ки дар якҷоягӣ як рамзро ташкил медиҳанд; бинобар ин, онҳо аз лиҳози паёме, ки намояндагӣ мекунанд, бо ҳам мувофиқанд, ҳарчанд ҳар яке паёми хоси худро намояндагӣ менамояд. Ҳар ду фаришта дар дасти худ «навиштае» доранд, ки рамзи озмоиш аст. «Фариштаи якум ва дуюм бояд ба таври мувозӣ» бо фариштаи сеюм амал намоянд.

«Худо паёмҳои Ваҳй 14-ро ҷойгоҳи онҳо дар ҳатти нубувват додааст, ва кори онҳо набояд то анҷоми таърихи ин замин қатъ гардад. Паёмҳои фариштаи якум ва дуюм ҳанӯз ҳам ҳақиқат барои ин замонанд, ва бояд дар баробари ин паёме ки баъд меояд, пеш равад. Фариштаи сеюм огоҳии худро бо овози баланд эълон мекунад. “Баъд аз ин чизҳо,” гуфт Юханно, “дидам, ки фариштаи дигаре аз осмон нозил мешуд, ки қудрати азиме дошт, ва замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардид.” Дар ин мунавваршавӣ, нури ҳар се паём бо ҳам якҷо шудааст.» The 1888 Materials, 803, 804.

Ҳоҳар Уайт фариштаи сеюмро ҳамчун фариштаи Ваҳйи ҳаждаҳ муайян мекунад ва нишон медиҳад, ки фариштаҳои якум ва дуюм бояд дар баробари таърихи нубувватие ҷараён гиранд, ки онро фариштаи сеюми Ваҳйи ҳаждаҳ ифода мекунад. Пас, ӯ фуруд омадани фариштаи аввалро дар 11 августи соли 1840 бо 9/11 мувофиқ мегардонад ва муайян месозад, ки фариштаи Ваҳйи ҳаждаҳ «фариштаи сеюм» аст. Фариштаи сеюм охири аз он се фаришта аст ва намунаи он дар фариштаи аввал пешниҳод шудааст; аз ҳамин сабаб Ҳоҳар

Уайт ба мо хабар медиҳад, ки рисолати фариштаи аввал бо рисолати фариштаи Ваҳйи ҳаждаҳ яксон буд, зеро рисолати ҳар ду фаришта ин буд, ки «замирро бо ҷалоли худ мунаввар созанд».

«ҳафт раъд» таҷассумгари тафсили рӯйдодҳо дар дохили таърихи фариштаи якум ва дуҷум мебошанд, ки дар таърихи фариштаи сеҷум тақрор хоҳанд шуд. Илҳом роҳнамоӣ кардааст, ки вақте ин таъриххоро «сатр бар сатр» мутобиқ месозем, фуруд омадани фариштаи якум дар соли 1840 бо фуруд омадани Ё дар 9/11 мутобиқат мекунад. Он паёми имтиҳонӣро муайян мекунад, ки бояд бо ду шохид хӯрда шавад, ва ноумедиро бо аввалин waymark мутобиқ месозад.

«Ҳафт раъд» он давраи нубувватиро ифода мекунанд, ки бо як ноумедӣ оғоз ёфта, бо ноумедии бузургтаре анҷом меёбад.

Ҳангоме ки хати пешгӯёнаи нузули фариштаи аввал бо омадани фариштаи дувум ҳамоҳанг карда мешавад, он «сохтори ҳақиқат»-ро ба вучуд меоварад. Ҳақиқат ҳамчун се қадам таъриф мешавад, ки дар он қадами аввал ва охир яксонанд ва қадами миёна исёнро ифода мекунад. Ҳамоҳанг сохтани ду фариштаи аввал бо ин тарҳ, сохтореро, ки аз фариштаи аввал ва дувум таркиб ёфтааст, ба вучуд меоварад, ки фариштаи сеҷуми Ваҳй боби ҳаждаҳро тасвир мекунад; ва фариштаи сеҷуми Ваҳй боби ҳаждаҳ маҷмӯае аз ҳар ду — фариштаи аввал ва дувум — мебошад.

Фариштаи сеҷуми Ваҳй боби ҳаждаҳ аз ду овоз иборат аст. Овози аввал замоне иҷро шуд, ки биноҳои Нью-Йорк дар 11-уми сентябр фуру рехтанд, ва овози дуҷуми ояти қорум қонуни якшанбе мебошад. Дар дохили даврае, ки аз 11-уми сентябр то қонуни якшанбе идома меёбад, фариштаи сеҷуми Ваҳй боби ҳаждаҳ омезише аз фариштаи якум ва дуҷумро ифода мекунад. Азбаски ин воқеият аст, истифода бурдани таърихи он ду фаришта ба тарзи «сатр бар сатр» барои намояндагӣ қардани таърихи фариштаи сеҷуми Ваҳй боби ҳаждаҳ, яъне мувофиқ гардонидани фариштаи якум ва дуҷум бо фариштаи якум ва дуҷум аст.

Ду фаришта ба ноумедии аввал меоянд, ва ҳар ду фаришта аз ҷиҳати нубувватӣ бо ҳам алоқаманданд, ва ҳар ду паёми имтиҳонкунандае доранд, ки дар дасти фаришта аст. Нишонаи роҳе, ки баъдан дар ин хат муаррифӣ мешавад, ҷадвалҳои Ҳабаққук аст, ки бевосита бо дасти Худо вобаста мебошад. Дар хати фариштаи аввал, ҷадвали 1843 дар моҳи майи соли 1842 таҳия мегардад, ва дар хати фариштаи дувум, ҳеҷ ҷадвале вучуд надошт. Ҷадвал бо расидани фариштаи дувум ба поён расида буд. Нишонаи роҳи ҷадвали Ҳабаққук дар хати фариштаи дувум дур қардани дасти Худо аз як иштибоҳ дар рақамҳои ҷадвали 1843 мебошад.

Дасти Ё иштибоҳеро дар роҳи нишондиҳандаи фариштаи аввал пӯшонид, ва дасти Ё маҳз дар ҳамон роҳи нишондиҳанда, дар хатти фариштаи дуҷум, бардошта шуд. Пас, роҳи нишондиҳандаи ҷадвалҳои Ҳабаққук дар хатҳои мувозии фариштаи аввал ва дуҷум ду қадамро ифода мекунад. Дар қадами аввал дасти Ё иштибоҳеро мепӯшонад, ва дар анҷоми давраи роҳи нишондиҳандаи ҷадвалҳои Ҳабаққук, Ё дасти Худо бармедорад. Замони таъхир бо омадани фариштаи дуҷум оғоз ёфт, ва замони таъхир ба таври тадриҷӣ, аз

бардоштани дасти Ў сар карда, ба анҷом мерасад. Роҳи нишондиҳандаи ҷадвалҳои Ҳабаққук як давраи вақтро ифода мекунад, ки дар ибтидо бо дасти Масеҳ ва дар анҷом низ бо дасти Ў нишонгузори шудааст.

Ду даст дар ноумедии аввал нишон дода шудаанд, ва ҳар ду паёми озмоишӣ доранд, ки бояд гирифта ва ҳурда шавад. Сипас давраи вақти нубувватӣ, ки ҳақиқатҳои бунёди ро муаррифи мекунад, оғоз мегардад, ки бо дасти Худо пӯшонида шуда, ва бо дасти Ў ошкор карда мешавад. Нишонаи навбатӣ маҷлиси хаймагии Экзетер аст, ки дар он нидои нисфи шаб қасонеро, ки меҳостанд дасти Масеҳро то ба Қудси Қудсҳо пайравӣ кунанд, ҷудо ва пок месозад.

Вақте ки Масеҳ ба Қои Қудсҳо дохил шуд, Ў дасти Худро ба осмон бардошта, қасам ёд кард, ки дигар вақт нахоҳад буд. Ў тоза «ҳафт раъд»-ро, ки таърихи ду фариштаи аввалро ифода менамоянд ва дар таърихи фариштаи сеюм такрор мешаванд, мӯҳр зада буд. Ў «ҳафт раъд»-ро ҳамон тавр мӯҳр зад, ки нубувватҳои Дониёлро дар боби дувоздаҳум мӯҳр зада буд. Дар боби дувоздаҳуми Дониёл, дар оғози нахустини се давраи рамзии вақт, Масеҳ ҳар ду дасти Худро ба осмон бардошта, эълон мекунад, ки ҳангоме ки парокандагии қавми Худо ба анҷом расад, онҳое ки «мардони аҷоиб» мегарданд, пок карда шуда, ҳамчун ҳадия боло бардошта хоҳанд шуд. Сохтори фариштаи якум ва дуум, ки мо айнӣ ҳол онро мавриди баррасӣ қарор медиҳем, ба таври рамзӣ дасти Худро дар ҳар қадам ошкор менамояд.

Вақте ки Ў ҳақиқатро мепаӯшонад, ноумедӣ ба вучуд меояд; ва ҳангоме ки Ў дасти Худро дур мекунад, нур падида меояд, ва он нур нури паёми Нидои Нимашаб аст. Ноумедии аввал то Ноумедии Бузург имзои алфа ва омегаро дорад ва дар дохили сохтори ҳақиқат баён гардидааст. Ибтидо анҷомро намояндагӣ мекунад, ва нишонаи роҳе, ки миёни ду ноумедӣ ҷойгир аст, таъсири мӯҳр задан ва кушода шудани лавҳаҳои Ҳабаққукро тасвир мекунад, ки ин кушода шудани роҳҳои қадимаи Ирмиёст, ва бунёдери намояндагӣ мекунад, ки маъбад бар он пеш аз қонуни якшанбе барпо мегардад, ҳангоме ки маъбади ба анҷомрасида болотар аз ҳамаи кӯҳҳо бардошта мешавад. Нишонаи роҳии миёна дар каломи ҳақиқат исёнро намояндагӣ мекунад, ва дар таърихе, ки бо ҷудоии ниҳонии гандум ва қоҳ намояндагӣ шудааст, исёни боқирагони аблаҳро зоҳир месозад.

Шӯре, ки ба воситаи нишонаи роҳ дар ҷадвалҳои Ҳабаққук муаррифи шудааст, ҳамчун амри пешраванда нишон дода мешавад, зеро он на як нишонаи ягонаи роҳ, балки як давраест бо оғози муайян ва анҷоми муайян, чунон ки бо дасти Худо ифода ёфтааст. Дасти Худо дар ноумедии аввал ду бор зикр мешавад, зеро ду фаришта ҳастанд, ки ҳар ду дар дастҳои худ паём доранд. Нишонаи навбатии роҳи шӯриш оғоз ва анҷоми дастӣ дорад, бинобар ин он низ дар хусусиятҳои нубуввати худ ду дастро дар бар мегирад. Нишонаи сеюми ноумедии бузургтар Масеҳро нишон медиҳад, ки дасти Худро боло мебардорад ва ба осмон қасам меҳӯрад, ҳамон дар айнӣ порчае ки ҳафт раъд мӯҳр карда мешаванд, чунон ки дар боби дувоздаҳуми Дониёл низ чунин аст. Маҳз дар ҳамон нуқтае ки фаришта анҷоми сохтори нубуввати он ду фариштаи аввалро, ки ҳоло баррасӣ мекунем, нишон медиҳад, Ў татбиқи вақти нубувватиро ба анҷом мерасонад ва Худро дар як порчаи мувозӣ дар китоби Дониёл қарор медиҳад, ки дар он ҷо Ў на як дасти Худ, балки ҳар ду дасти Худро боло мебардорад.

Дар боби дувоздахуми Дониёл се давраи нубувватӣ ҳастанд, ки дар рӯзҳои охир кушода мешаванд, зеро ҳамин аст он чӣ бар сари қавми Худо дар рӯзҳои охир меояд. Аввалин чизе, ки дар рӯёи ниҳии пуршиддати Дониёл зикр шудааст, ин буд, ки Дониёл, ки намояндаи боқимондаи қавми Худост, ҳам он чиз ва ҳам рӯёро мефаҳмид. Охирин чизе, ки Дониёл сабт мекунад, ин аст, ки чӣ гуна афзоиши дониш аз ҷониби Шери қабилаи Яхудо ба қор бурда шуд, то эҳёи ниҳой ва ислоҳоти ниҳиро дар миёни қавми Худо, ки ҳамчун қасоне шинохта мешаванд, ки мефаҳманд, ба вучуд оварад. Ў мӯҳр задани қавми Худро тавассути кушодани «ҳафт раъд»-и Ваҳй дар иртибот бо кушодани «се давра»-и Дониёл 12 ба анҷом мерасонад.

Вақте ки Исо муайян месозад, ки дар анҷоми сеюним рӯзи нубувватии пароканда сохтани қудрати қавми Худо ҳамаи «аҷоибот» ба анҷом хоҳанд расид, Ў моҳи июли соли 2023-ро нишон медиҳад, вақте ки сеюним рӯзи марғ дар кӯчаҳои Ваҳй боби ёздаҳ ба анҷом расид. Акнун аҷоибот пеш аз қонуни якшанбе ба анҷом мерасиданд. Ў моҳи июли соли 2023-ро бо боло бардоштани на як, балки ҳар ду даст нишонгузорӣ намуд. Бо ин амал Ў анҷоми вақти таъхирро нишон медод, ҷунон ки ҳангоми бардоштани дасти Худ аз иштибоҳ дар таърихи миллери карда буд. Ноумедии аввал 18 июли соли 2020 рух дод, ҷунон ки бо ноумедии аввали миллериён намунасозӣ шудааст, ва вақти таъхир оғоз ёфт ва идома кард, то даме ки Ў бори дуввум дасти Худро дароз кард, то бақияи қавми Худро дар моҳи июли соли 2023 ҷамъ оварад.

Ноумедии аввал бо он муаррифӣ мешавад, ки дасти Худо иштибоҳро мепошонад; иштибоҳе ки барои миллериҳо дар он буд, ки соли 1843-ро муайян карданд, ба ҷойи 22 октябри 1844. Он ноумедӣ дар ояти дувоздаҳи боби дувоздахум муаррифӣ шудааст. Ноумедии аввал бо он муаррифӣ мешавад, ки дасти Ў иштибоҳро мепошонад, ва он ба воситаи миллериҳо, ки ба ноумедии аввал расиданд, тимсол ёфта буд. Калимаи дар ояти дувоздахум омада «мерасад» аст. Хушо қасе ки мунтазир мешавад ва ба 1335 «мерасад»; хушо қасе ки ба ноумедии 19 апрели 1844 «мерасад». Калимае ки ҳамчун «мерасад» тарҷума шудааст, маънои «даст расондан»-ро дорад. Миллериҳо ноумедии аввалини худро вақте таҷриба карданд, ки соли 1843 ба соли 1844 даст расонд. Ояти дувоздаҳи Дониёл дувоздах ноумедии аввалини ҳам 19 апрели 1844-ро муайян мекунад, вале мустақимтар ноумедии аввалини 18 июли 2020-ро.

Аввалин давраи нубувватӣ ва охирин давраи нубувватӣ аз миёни он се даврае, ки дар вақти интиҳо, ҳангоме ки дониш афзун мегардад ва ҷудоии ниҳии гандум ва алафҳои бегона ба анҷом мерасад, кушода мешаванд, ва ба ин васила кушода шудани нури нубувватиро, ки яксаду чилу чор ҳазорро мӯҳр мезанад, муайян месозанд, ҳамон як давраи нубувватӣ мебошанд.

Давраи аввали ояти ҳафтум анҷоми парокандагии сеюним рӯзи Ваҳй боби ёздаҳ дар моҳи июли соли 2023 аст, ва давраи дар ояти дувоздахум ибтидои ҳамон парокандагӣ дар 18 июли соли 2020 мебошад. Алфа ва Омега таърихи ҳафт раъдро дар Дониёл боби дувоздах ҳамчун таърихе муайян карда буд, ки аз ноумедии 18 июли соли 2020 оғоз ёфта, сеюним рӯзи рамзӣ баъдтар, дар моҳи июли соли 2023, ба анҷом мерасад. Ҳамчунон муҳим он аст, ки вақте

Алфа ва Омега ибтидо ва анҷоми вақти охирини таъхирро муайян кард, Ў на як, балки ҳар ду дасти Худро ба сӯи осмон боло бардошт ва ба Он Ки то абадулобод зинда аст, қасам хӯрд.

Писари Худо, ки Писари инсон аст, бо Падар қасам меҳӯрад, маҳз дар ҳамон ҷое ки авҷи достони қавми аҳди Худо оғоз ёфт, вақте ки Масеҳ нахуст Абромро бо ваъдае даъват кард, ва сипас он ваъдаро бо қасам тасдиқ намуд. Кафшҳоятро аз по бикаш, зеро ту бар замини муқаддас ҳастӣ!

Ҳарфи миёнаи се давраи нубувватӣ чизе камтар аз иҷрои омегавии нубуввати вақти аҳди Абром ва Павлус дар бораи 430 сол нест, чунонки он дар 1290 соли ояти ёздаҳум муаррифӣ шудааст. Ин оят, вақте бо фаҳмиши миллерӣ баррасӣ мегардад, давраи сисолаи омодагиро барои папагӣ муайян намуд, ва сипас 1260 соли таъқиби папавиро, ки аз паси он меояд. 430 соли Абром бандагӣ ва раҳоиро дар як халқи мушаххас ифода мекунад, дар иртибот бо он ки сӣ соли аввал ворид шудани Худовандро ба аҳд бо Абром намояндагӣ менамояд. Омодагии сисолаи коҳинон соли 1989, дар вақти охир, оғоз ёфт, ва ин сӣ сол бо қонуни якшанбе ба анҷом мерасад, вақте ки оят муайян мекунад, ки макруҳаи харобкунанда барпо хоҳад шуд, ва он гоҳ халқи Худоро барои 1260 соли рамзӣ таъқиб хоҳад кард, ки бо 42 моҳи рамзии Юҳанно дар Ваҳй боби сздаҳ мутобикат дорад.

Ҳаракати ислоҳотии яксаду чилу чор ҳазор дар соли 1989 оғоз ёфт, ҳангоме ки Худованд кори Худро барои омода сохтани як коҳинонӣ ҷиҳати хизмат дар вақти бӯҳрони нисфи шаб, ки аз қонуни якшанбе оғоз меёбад, шурӯъ намуд. Алфа ва Омега бар обҳои Ҳиддакел истода, ҳар ду дасти Худро сӯи осмон боло бардошт ва қасам хӯрд, ки вақте парокандагии аз 18 июли соли 2020 то июли соли 2023 ба анҷом расад, қорҳои аҷоиб, ки бо кори Масеҳ дар пайвастании Илоҳияти Ў бо инсоният алоқаманданд, ба анҷом хоҳанд расид.

Ин ҳамон эълони боби даҳум аст, дар қатори ҳафт раъд, зеро Ў на танҳо дар он ҷо татбиқи нубувватии вақтро ба анҷом расонд, балки ҳамчунин муайян намуд, ки дар айёми садо додани қарнаи ҳафтум сирри Худо ба анҷом хоҳад расид. Порчаи мувозӣ дар Дониёл дувоздаҳ муайян месозад, ки ҳангоме ки парокандагӣ дар моҳи июли соли 2023 ба поён расид, ба анҷом расидани мӯҳрғузории қавми Худо низ ба анҷом расид, чунон ки бо садо додани қарнаи ҳафтум ифода ёфтааст, ки дар ҳар ду порчаи мувозӣ бо боло бурдани дасти Худ аз ҷониби Масеҳ ва қасам хӯрдани Ў ҳамзамон воқеъ гардид.

Аввалин давраи нубувватӣ ва охирин давраи нубувватии паёми сегонаи Дониёл боби дувоздаҳ дорои нишонаи алфа ва омега мебошанд. Давраи аввал дар ояти ҳафт анҷоми ҳамон давраеро муайян мекунад, ки ояти дувоздаҳ оғози онро нишон медиҳад. Дар миёни оятҳои ҳафт ва дувоздаҳ, таърихи замони поён аз соли 1989 то анҷоми муҳлати имтиёз тасвир шудааст. Дар миёни давраи алфаи ояти ҳафт ва таърихи омегаи ояти дувоздаҳ, исёни ниҳонии инсоният аз қонуни якшанбе то бархостани Микоил тасвир шудааст, ва он дар ҳамон бобе тасвир шудааст, ки дар он Микоил бармехезад.

Исёни давраи миёна, пеш аз ҳама, таърихи берунии исён аст, аммо сӣ соли аввали он таърихи дохилии оmodасозии коҳинонест, ки дар рӯ ба рӯйии мустақим бо қувваҳои берунӣ

қарор доранд, қуввахое, ки дар давраи минбаъдаи 1260 намояндагӣ шудаанд.

Давраи миёна исёни ҳарфи сздаҳуми алифбои ибриро ифода мекунад, ва он бо ботинӣ якҷо мегардад, зеро ҷанги ниҳони муборизаи бузургро бар сайёраи замин, дар ҳоле ки муҳлати имтиёз ҳанӯз давом дорад, тасвир менамояд. Иттиҳоди беруниву ботинии он ҳамчунин паёми рӯёи охирини Дониёл аст, ки бо дарёи Ҳиддакал ва се бобе, ки онҳо низ мӯҳри Алфа ва Омегаро бар худ доранд ва бар сохтори ҳақиқат бино ёфтаанд, ифода шудааст. Боби аввал ва охир ба мӯҳргузории қавми Худо муроҷиат мекунанд, ки онҳо ҳамчун ситорагоне тасвир шудаанд, ки то абад мекурахшанд. Боби миёнаи исён ҳамон таърихеро муайян мекунад, ки дар ояти ёздаҳум бо 1290 сол тасвир шудааст, ва он ояти миёна дар айнаи ҳамон сохтор мебошад.

Ҳангоме ки Масеҳ дар сохтори нубувватӣ дасти Худро ба қор мебарад, он ҳақиқи бисёреро ифода мекунад, вале ҳамчунин роҳиеро ифода менамояд, ки Ё қавми Худро бар он роҳнамоӣ мекунад. Ваҳйи Исои Масеҳ аз моҳи июли соли 2023 ба қушода шудан оғоз кард. Ин қушода шудан қушода шудани ҳафт раъд ва паёми Дониёлро низ дар бар мегирад, чунон ки дар боби дувоздаҳум ифода ёфтааст. Ин қушода шудан дар дохили таърихи ниҳонии ояти чилум ба амал меояд, ки дар соли 1989 оғоз ёфта, дар қонуни якшанбе ба анҷом мерасад. Дар он таърих қавми Худо муҳр карда хоҳанд шуд, ва онҳо бо рехта шудани Рӯҳулқудс муҳр карда мешаванд. Рехтани ниҳони Рӯҳулқудс дар боби ҳаштуми Ваҳй муайян карда шудааст, ки дар он ҷо он ҳамчун муҳри ҳафтум, ва бинобар ин муҳри охирин, ифода шудааст. Шери сибти Яхудо дар боби панҷум ғолиб омад, то китоберо, ки бо ҳафт муҳр муҳр зада шуда буд, бикшояд.

Мӯҳри шашум саволеро, ки дар охири боби шашум бардошта шудааст, матраҳ намуд: кӣ тавонад дар давраи истодагӣ қунад, ки дигар барои гуноҳ шафоат вучуд надорад.

Зеро рӯзи бузурги ғазаби Ё фаро расидааст; ва қист, ки тавонад устувор бимонад? Ваҳй 6:17.

Боби навбатӣ, ё метавон гуфт ояти навбатӣ, мӯҳргузории саду чилу чор ҳазор ва анбӯҳи бузургеро муаррифӣ мекунад, ки дар айёми бӯҳрони қонуни якшанбе ба Малакути Худо гирд оварда мешаванд. Саду чилу чор ҳазор ҷавоби саволи мӯҳри шашум мебошанд. Пас аз он ки онҳо дар боби ҳафтум тасвир мешаванд, боби ҳаштум бардошта шудани мӯҳри ҳафтум ва ниҳоиру муайян месозад.

Ва ҳангоме ки мӯҳри ҳафтумро қушод, дар осмон тақрибан ним соат хомӯшӣ ба амал омад. Ва ман он ҳафт фариштаеро дидам, ки пеши Худо меистоданд; ва ба онҳо ҳафт қарнай дода шуд. Ва фариштаи дигаре омада, назди қурбонгоҳ истод, дар ҳоле ки маҷмаре аз тилло дошт; ва ба ӯ бӯҳури бисёр дода шуд, то онро бо дуоҳои ҳамаи муқаддасон бар қурбонгоҳи тиллоӣ, ки пеши тахт буд, тақдим намояд. Ва дуди бӯҳур, ки бо дуоҳои муқаддасон буд, аз дасти фаришта ба ҳузури Худо боло рафт.

Ва фаришта манқалро гирифт, ва онро аз оташи қурбонгоҳ пур кард, ва онро бар замин андохт; ва овозҳо, ва раъдҳо, ва барқҳо, ва заминларзае падид омад. Ваҳй 8:1–5.

«Оташ», ки дар боби шашуми Ишаё ба сурати «ангишт» тасвир шудааст ва хоҳар Уайт онро ҳамчун рамзи поксозӣ муайян мекунад, аз қурбонгоҳ гирифта шуда, ба замин андохта мешавад. «Оташ»-и осмон дар Панतिकост ба сурати забонҳои «оташ» зоҳир гардид. «Оташ» ҳамон чизест, ки Пайки Аҳд барои пок сохтани писарони Левӣ аз он истифода мебарад.

«Он ки белаш дар дасти Ёст, ва хирмани Худро покиза хоҳад кард, ва гандуми Худро дар анбор чамъ хоҳад овард». Матто 3:12. Ин яке аз замонҳои поксозӣ буд. Ба воситаи суханони ростӣ, коҳ аз гандум чудо мешуд. Азбаски бисёре аз ҳад худписанд ва худодилона-росткор буданд, то мазамматро қабул кунанд, ва аз ҳад ҷаҳонпараст буданд, то зиндагии фурутаниро бипазиранд, онҳо аз Исо рӯй гардониданд. Бисёриҳо ҳанӯз ҳам ҳамин корро мекунанд. Имрӯз низ ҷонҳо озмуда мешаванд, чунон ки он шогирдон дар қуништгоҳи Кафарнаҳум озмуда шуданд. Вақте ки ҳақиқат ба дил расонда мешавад, онҳо мебинанд, ки зиндагии онҳо бо иродаи Худо мувофиқ нест. Онҳо зарурати дигаргунии комилро дар худ мебинанд; аммо намехоҳанд ин кори фидокоронаи инкор кардани худро бар дӯш гиранд. Бинобар ин, ҳангоме ки гуноҳхояшон ошкор мешавад, ба ғазаб меоянд. Онҳо ранҷида, дур мешаванд, ҳамон тавре ки шогирдон Исоро тарк карданд ва нолишкунон гуфтанд: «Ин сухани саҳт аст; кӣ метавонад онро бишнавад?» «Орзуи асрҳо», 392.

Оташ он чизе буд, ки бар қурбонии Илёс фуруд омад, чунон ки бар қурбонии Қидъун назди фаришта низ фуруд омада буд. «Оташ»-и поксозӣ Каломи Худост, зеро муқаддас гардидан ҳамон тақдир ёфтани ба воситаи Каломи Ёст. «Оташ»-е, ки ҳангоми бардошта шудани мӯҳри ҳафтум ба замин андохта мешавад, ба қудратмандсозии паёми нубувватӣ ишора мекунад, ки дар айёмҳои охир қушода мешавад, ҳангоми садо додани қарнаи ҳафтум, дар қараёни анҷоми ниҳой ва комили воқеаҳои, ки бо ҳафт раъд ифода гардидаанд ва бо се давраи нубувватии Дониёл боби дувоздаҳ, ки то айёмҳои охир мӯҳр зада шуда буданд, тасдиқ ёфтаанд.

Ваҳйи Исои Масеҳ, ки андаке пеш аз анҷоми фурсати имтиҳони инсонӣ қушода мешавад, — қушода шудани ҳафт раъд, бардошта шудани мӯҳри ҳафтум, қушода шудани боби дувоздахуми Дониёл ва қушода шудани таърихи пинҳони ояти ҷиҳилуми боби ёздаҳуми Дониёлро дар бар мегирад; ҳамон таърихе ки дар он фаришта аз Марди либоси қатонӣ пурсид, ки анҷоми ин аҷоибот чӣ хоҳад буд.

Он Марде, ки дар қатон буд, ҷавоб дода, гуфт: — Вақте ки шумо ба анҷоми замони таъхир дар моҳи июли соли 2023 мерасед, шумо ба таърихи мӯҳрғузории яксаду чилу чор ҳазор расидаед.

Ё инчунин гуфт, ки — дар поёни сеюним рӯзи рамзии Ваҳй боби ёздаҳ, паёми нубувватие аз китоби Дониёл қушода хоҳад шуд, чунон ки инро замони поён дар соли 1798 рамзӣ нишон медиҳад. Ҳақиқате, ки он гоҳ, дар поёни сеюним рӯзи рамзӣ, қушода хоҳад шуд, маҳз дар ҳамон нӯҳ ояти китоби Дониёл ҷойгир аст, ки мӯҳр шудан ва қушода шудани китоби Дониёлро муайян ва таъриф мекунад.

Мо ин масъалаҳоро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Ҳангоме ки Масеҳ ба ин замин омад, суннатҳое, ки аз насл ба насл мерос монда буданд, ва тафсири инсонӣ аз Навиштаҳо, ҳақиқатро, чунон ки он дар Исо ҳаст, аз мардум пинҳон доштанд. Ҳақиқат зери тӯдаи анъанаҳо дафн шуда буд. Маъноии рӯҳонии китобҳои муқаддас аз даст рафта буд; зеро одамон дар беимонии худ дари ганҷи осмониро баста буданд. Ториқӣ заминро фаро гирифта буд, ва зулмати ғализ қавмҳоро. Ҳақиқат аз осмон ба замин менигарист; аммо дар ҳеҷ ҷо асари муҳри илоҳӣ намоён набуд. Тирагии мисли кафани марг бар рӯи замин густурда шуда буд.

«Аммо Шери қабилаи Яҳудо ғолиб омад. Ў муҳреро, ки китоби таълими илоҳиро баста буд, кушод. Ба ҷаҳон иҷозат дода шуд, ки ба ҳақиқати пок, бетағйир ва омехтанашуда назар афканад. Худи ҳақиқат фуруд омад, то торикиро ақиб ронад ва ба иштибоҳ муқобилат намояд. Муаллиме аз осмон фиристода шуд бо нуре, ки бояд ҳар инсонро, ки ба ҷаҳон меояд, равшан созад. Мардон ва заноне буданд, ки бо иштиёқи зиёд дар ҷустуҷӯи дониш, каломи яқини нубувват, буданд, ва ҳангоме ки он омад, он мисли нуре буд, ки дар ҷои торик мекурашад». Spalding Magan, 58.

«Китобдонҳо ва фарисиён даъво мекарданд, ки Навиштаҳоро шарҳ медиҳанд, аммо онҳоро мутобиқи ақидаҳо ва анъанаҳои худ шарҳ медоданд. Одатҳо ва қоидаҳои онҳо торафт бештар саҳтгирона мегардиданд. Аз ҷиҳати маъноии рӯҳонии худ, Каломи муқаддас барои мардум мисли китоби мӯҳршудае гардид, ки барои фаҳмиши онҳо баста буд». Signs of the Times, May 17, 1905.